

MALE NOVICE

Izhajajo vsak torek, četrtek in soboto ob 4. uri popoldne. — Posamezne številke 20 v. — Po pošti se list ne pošilja

Pfeifer-Voglar in praznik narodnega osvobojenja v Mariboru.

Obletnico osvobojenja smo praznovali v Mariboru na slovesen način 29. oktobra. Vsak narodno zaveden Mariborčan se je veselil tega narodnega praznika in se je udeležil z navdušenjem slavlja tega ravno za osvobojeni, obmejni Maribor tako pomembnega dne. Za praznovanje obletnice narodnega osvobojenja so se vršile razne predpriprave in razposlali na vsa oblastva in šolska vodstva pozivi k udeležbi pri obhodu po mestu. Spreveda se je udeležilo polneštevilno: vojaštvo, uradništvo, šolska mladež in sploh vse, kar čuti jugoslovanski iz Maribora in okolice. Pred mariborskim rotovžem so postali obhodniki, proslavil bi naj ta praznični dan v besedi: Zastopnik vlade, kot drugi general Maister in kot tretji zastopnik naših beguncev.

Vsi mnogo — mnogoštevilni poslušalci so čakali na balkonu rotovža dokaj nestrpno prvega govornika v mnenju, danes bo pozdravil v slovesnem govoru osvobojeni Maribor vladni komisar, g. dr. Vilko Pfeifer. V razočarane gube so se razpotegnili obrazi vseh, ko se je prigunjal na govorniški balkon mesto vladnega Pfeiferja njegov namestnik v besedi, šolnik g. Voglar. Začel je svoj gotovo že pred tedni napiljeni in od vseh JDSarjev skrupucani govor, ki pa ni vseboval besed, bi bi vzbujale v poslušalcih spomine osvobojenja in navduševale za jugoslovansko misel, ne, šolnikove besede so na narodno prazniški dan razkrile pred občinstvom našo rakrano, naš strankarski prepir in boj. Zalile pa so tudi na nečuvan način našo VLS stranko, ki je za osvobojenje Maribora storila največ.

G. šolnik Voglar, ki še doslej ni odprl ust v Narodnem predstavništvu v Beogradu, je stoječ na balkonu rotovža v obmejnem Mariboru pozabil, da je na obmejnih tleh in se je menda zamislil v ulogo strankarskega govornika v beogradskem parlamentu. Pri žaljivo in neresnično strankarskih besedah vladnega zastopnika g. Voglarja so pobesili poslušalci oči, v srcih vseh se je porodila jeza in srd: Kako pač zamore en šolnik, ud Narodnega predstavništva in kot vladni zastopnik besedičiti tako strankarsko nepremišljeno, zagrizeno, žaljivo, neresnično in bratomorno v obmejnem Mariboru, ki je prebil komaj eno leto pod svobodnim žezlom mile nam Jugoslavije. Povrh pa šolnik Voglar ni govoril samo politikom in odraslim Jugoslovanom, ampak šolski mladeži in vojaštvu. To bi naj bil govor pedagoško izobraženega šolnika in vladnega zastopnika? Ne! To so bile strankarsko neresnične besede, ki so globoko užalili bratski čut sploh vseh poslušalcev brez razlike na stran in stranko. Voglarjeve besede so potegnile in brenile celo narodno slavlje tega dne v mlakužo bratomornega strankarstva, katerega bi naj bil odložil vsaj za ta praznični dan vsak Jugoslovani. S takimi besedami se ne podzidavajo in ne podpirajo naše obmejne trdnjave, ampak rušijo in podirajo. In tako kakor je besedičil šolnik Voglar, je bil za svoj govor pooblaščen od vlade kot namestnik samega vladnega komisarja g. Viljema Pfeifer. Ako se je drznil poteptati bratski objem tega praznika v blato strankarstva vladni zastopnik, kaj bi še le bil storil kak odposlanik JDStranke? Gospodje od JDS, govorite sami: Kedo je bil na sveti vam narodni praznik zagrizeno strankarski: Vi ali mi?

Šolnik Voglar je govoril ob praznični priliki v imenu vlade in vseh JDSarjev. No, lepa vlada in res „narodna stranka“, katerima ni svet in ne bratski niti spominski dan osvobojenja iz spon nemštva.

Kedo nam more zameriti, da smo protestirali proti temu nečuvnemu blatenju narodnega praznika na licu mesta in tudi v mestnem sosvetu?

Na protest v mestnem sosvetu je izjavil sam dr. Viljem Pfeifer: „Obžalujem, da se je to zgodilo! (Da je tako blebetasal Voglar). Sporočam Vam, da so Voglarjevi pristaši sami obsodili njegov nastop in Vas pooblastili, da sporočite to pristašem VLS stranke.“

Tako, dr. Vilko, najpoprej naprosite šolnika Voglarja, ga pooblastite v vladinem imenu; potem pa obžalujete lastnega namestnika, se ga sramujete Vi in Vaši JDS pristaši.

Tako postopa in nastopa sedanja vlada in JDS stranka v Mariboru!

Ako pa poseda g. šolnik Voglar le še prašek poštenosti in časti, se bo lepo zahvalil za to obžalovanje in obsodbo g. bratu Pfeiferju. Najprej so tega ubozega Voglarja nahujstili, ga podučili v besedi, ga pooblastili od vlade, potem ko je izvršil, kar mu je bilo naročeno, pa lop! po njem z batom obžalovanja in obsodbe od bratske strani. Bratski udarci in bree so bolj skeleče kot iz rok in ust nasprotnika.

Mi smo radovedni: Kako neki se gledata sedaj brat Viljem Pfeifer in brat šolnik Voglar? Toliko o polomiji praznika narodnega osvobojenja v obmejnem Mariboru, kjer bi naj krilatila vsaj na narodno prazniških dneh bratska ljubav in objem. Kaj porečejo k temu pobijanju narodnega bratstva narodni socialisti...?

Orkan.

Spisal Hinko Nučič.

Doživeli smo zanimivo noviteto, ki je pouzročila pravo senzacijo. O nji se je govorilo vsevprek, po ulicah in po kavarnah. Mnenja so bila različna, zelo nasprotna, a splošno bolj neugodna. Občinstvo je sodilo zelo površno, ni segalo v globino umetnosti, kriterij mu je bil osebno razpoloženje. Temu ni bilo všeč, ker je prežalostno, drugemu je ugajalo, ker je žalostno, tretji je odločen nasprotnik z načelnega stališča, ker se v igri prikazujejo duše, on pa ne veruje v duhove.

Naše mnenje je pa: Orkan je jako fino, moderno delo, ki daleč nadkriljuje povprečne glediške komade. Radi svoje rafiniranosti ne bo privlačno za široke množice, kakor navaden trgovec ne bo kupil Strnenovih „Brez“, da ž njimi okraši svojo sobo. V sedanjih časih, ko smo še tako prenasršeni vojnih grozot, marsikdo ne bo s simpatije užival „Orkana“, a to ne zmanjša njegove umetniške vrednosti.

Pisatelj je predstavil orkan svetovne vojne v njegovih učinkih, ne opisuje ga v njegovem delovanju. To je edino pravilno. Kdor bi hotel v sliki predstaviti tresk, ne bo naslikal krvavordeče poteze v zraku, predstavljajoče blisk, naslikal bo na primer razklan hrast, poleg njega ubitega človeka. Gledalec se zdi morda premalo dejauja, njegov duh skače samo od učinka do učinka, a to je ravno pravilno iz tehnike igre. Kdo drugi bi morda napisal „Orkan“ popolnoma drugače. Recimo. Prvo dejanje: Dija-

ška zarotniška kovačnica. Jugoslovanska mladina se zbira, detektivi jo zasledujejo. Uplesti bi se dalo nekaj šaljivih prizorov in nekoliko pitja. Drugo dejanje: Mobilizacija. Rekruti na cesti pred gostilno. Ženske jočejo, fantje kriče. V daljavi zvon, ki vabi k molitvi. Ne manjkalo bi krčmarja in obligatnega vaškega tepčeka. Glavni junak nadporočnik zbeži v nadaljnjem razvoju k Srbom, udari s srbsko armado po Avstriji, pade v boju in osvobodi domovino. To bi bilo bolj učinkovito, bila bi prava ljudska igra, a izgubila bi umetniško podlago. M sel igre je sledeča: Vojna je orkan, ki uniči vse, kar je slabega, uniči cel v stari sužnosti vzgojen rod. Uniči mater, nevesto, razdere celo rodbino, glavnega junaka stare na duhu in uniči telesno. Iz ozadja plane kot predstavnik novega, krepkega rodu, srbski kmečki fant, ki ubije avstrijskega nadporočnika. Samo Radeckijeva veterana in stara pogrebača ostane kot stari spominki na groblji razvalin.

Največ se je ugovarjalo zoper ono prikazovanje duš. In vendar sem prepričan-a, da je te edino mogoči umetniški zaključek. Igra je spisana čisto v simetriji tragedije. Tragična krivda je suženjstvo, katero je nosil stari rod. Krivdi sledi padeč in kazen in to je orkan. Zaključiti mora dramatično očiščenje (katarsis) in vstajenje zmagovite ideje. To je predstavil pisatelj učinkovito v mrzličnih sanjah umirajočega častnika. Take mrzlične sanje so nekaj čisto naravnega, kar se često opaža pri umirajočem človeku. Niti z naturalističnega stališča ni mogoče ugovarjati, ker to ni supernaturalna vizija, ampak samo mrzlični sen umirajočega. Ne glede na to, da je naturalizem v umetnosti že davno premagano stališče in je Orkan čisto simbolična igra.

Nučič ima dobro v oblasti glediško tehniko in je uvrstil nekaj jako učinkovitih prizorov. Štirje kratki stavki karakterizirajo tako drastično boljševeka, kakor da bi ga vlil iz bron. Ali pogrebača, ki razdirata oder!

Ako bi hotel iztikati za posameznimi pomankljivostmi, bi bil podoben onemu čevljarskemu vajencu v znani bajki, ki je kritiziral na umetniški sliki vrvice pri črevljih. Tega pa ne maram.

Razne novice.

Naš regent Aleksander bo obhajal 17. t. m. svoj rojstni dan.

V političnih krogih Demokratske zajednice v Beogradu se trdi, da je podpisan ukaz, s katerim je zasedenje zbornice odgodeno za 2 meseca.

V Beogradu, v finančnem ministrstvu, je začela delovati komisija za ureditev naševalute. Ta komisija bo delovala en mesec in nato bo izmenjava kron v dinarje v mesecu februarju 1920.

Jugoslovanska delegacija v Parizu je podala izjavo za vstop v zvezo narodov.

Med Jugoslavijo in Vatikanom se pripravlja konkordat, ki bo sklenjen v najkrajšem času. Ta konkordat bo uredil vse odnose med Jugoslavijo in katoliško cerkvijo. V interesu Vatikana je, da se razširi staroslovanski cerkveni jezik na vse škofije naše kraljevine.

Med Bolgarijo, Jugoslavijo, Grško in Romunijo se snuje balkanska zveza.

Vrhovni svet mirovne konference je določil, da se razdelijo topničarke bivše Avstro-Ogrske med sledeče države: Poljsko, Jugoslavijo, Portugalsko, Grško in Romunsko. Te topničarke se bodo razorožile in dobi topove Italija. Državam, ki bode dobile te topničarke, je dovoljeno, nabaviti si za nje nove topove iz Anglije.

D'Annunzijo hoče nadaljevati svoje vojne pohode in se baje v Zadru pripravlja na napad Splita.

D'Annunzio objavlja pogoje glede rešitve italjansko jugoslovanskega spora. In ti so: Vzhodna italjanska meja bi šla od reke Raše, zapadno od Plomina, proti severu do Karavank. Ta meja bi šla po takozvani ameriški črti. Neodvisna reška država se bo razprostirala v mejah, ki jih je določil Wilson. Državo bo nadzorovala zveza narodov, luko in železnico pa bo upravljala posebna komisija, ki jo bo določila zveza narodov. Po petih letih se bo vršil glede pripadnosti plebiscit. Obrežje od Raše do Reke bo nevtra-

lizirano. Cela Dalmacija pripade Jugoslaviji. Zader postane svobodno mesto. Italija dobi otoke Pag, Pelagruško skupino, Cres in Lošinj. Slovansko prebivalstvo na teh otokih dobi lokalno avtonomijo. Italija dobi mandat nad Albanijo. Valona z zaledjem pripade Italiji.

Na Reki, na sušaškem mostu, so razpeli Italjani bo-deče žice in zaprli prehod. V reško luko ste pripluli dve laški torpedovki. Jasen dokaz, da dela Italija z D'Annunzajem roko v roki.

Italija zahteva za pristop k morebitni francosko-angleški zvezi izpolnitev vseh svojih zahtev v jadranskem vprašanju.

Čehoslovaški socialisti razširjajo med ljudstvom Čehoslovaške letake, na katerih pozivajo narod na odpad od kat. Cerkve. Ti socialistični letaki končujejo z besedami: „Eno c. k., to je cesarsko kraljevo, smo že odstranili. Sedaj moramo še odstraniti drugo c. k., to je katoliško Cerkve.“

Vrhovni svet v Parizu bo sklepal o vprašanju prevzetja uprave Avstrije v svoje roke.

Ogrska je sestavila končnoveljavno listo madžarske mirovne delegacije za Pariz. Delegacija šteje 7 glavnih odposlancev pod vodstvom grota Alberta Apponyi.

Nemčija mora izročiti Angleški 200 parnikov, ki so že pripluli v svrhu izročitve v Firth of Forth.

Rumunska delegacija v Parizu je podpisala saint germainsko mirovno pogodbo z vsemi dodatnimi dogovori. Dalje mir z Bolgarijo in dogovor glede varstva manjšin v Rumuniji.

Sedanja romunska zbornica bo še ratificirala mirovno pogodbo in sklenila nov volilni zakon, potem bo pa razpuščena.

Na Angleškem prevladuje mnenje, da se bo izvedela mirovna pogodba tudi brez ameriške ratifikacije. To vest zatrjujejo tudi v Washingtonu. Angleška se mora baje, tesneje okleniti Italije in jadransko vprašanje se mora rešiti v prilog Italije.

Zedinjene države v Ameriki so sklenile, dovoliti zaveznikom odgoditev plačevanja troletnih obresti za 2 milijardi funtov šterlingov, ki so jih posodile Zedinjene države za vojno.

Ministrstvo za notrajne zadeve je izdalo v Narodnem listu števil. 170 z dne 3. decembra t. l. sledečo naredbo glede točenja alkoholnih pijač: 1. Po gostilnah kavarnah, žganjetočih in vseh prodajalnah alkoholnih pijač je prepovedano točiti in prodajati od sobote od 6. ure zvečer do ponedeljka do 11. ure predpoldan: žganje, liker, rum in konjak. 2. Notoričnim pijancem je sploh prepovedano dajati alkoholne pijače. Pijanim gostom se ne sme dajati še več alkoholnih pijač. 3. Kdorkoli se zaloti v pijanem stanju, se kaznuje. 3. Gostilničar ne sme odrekati jedi gostu radi tega, ker ne uživa alkoholne pijače. 5. Osebam pod 16. letom se ne sme v javnih lokalih dajati alkoholnih pijač, če tudi so v spremstvu odraslih. Osebe pod 16. letom smejo zahajati v gostilne in kavarne le v spremstvu odraslih. Kdor prekorači to naredbo, bo kaznovan prvič z denarno globo od 100—500 K, drugič z 1000 K. Kazen zadene tudi gosta, ki bi se pregrešil zoper to naredbo. Pri denarni neiztrljivosti se spremeni denarna kazen v zapor. 20 K se računa za 1 dan zopora. Vse te denarne globe grede v korist državne blagajne. Ta naredba stopi v veljavo istega dne, ko se razglasi.

Dr. Pfeifer, sedaj vladni komisar v Mariboru, je začel stikati za žrtvami vsled raznih očitkov njegovega poslovanja na mestnem magistratu. Napravil je tožbo proti dijaku Zdenku Verstovšek. Na svidenje pred sodnijo!

G. dr. Viljem Pfeifer je stavil v mestnem sosvetu predlog, naj se mesto zaveže, da pokrije ves deficit, ki bi nastal pri mestnem gledišču. Ta predlog je mestni sosvet soglasno odbil. Zvedeli smo pa, da se je isti gospod dr. Viljem Pfeifer že nekaj časa poprej, kot je stavil v mestnem sosvetu ta predlog, izjavil v neki enketi, ki se je vršila radi gledišča, da bo mesto pokrilo deficit, ki bi nastal pri gledišču. Kako se je mogel izjaviti, da je stvar sklenjena, preden je bila sploh dana na glasovanje in kako misli se-

daj držati svojo besedo, ko je bila odklonjena, je nam uganka. Na vsak način tako postopanje ni v korist slovenskemu gledišču v Mariboru.

Slišimo, da je poslal g. dr. Vilko Pfeifer prvega državnega pravdnika iz Maribora Graselija v inozemstvo po premog. Od kedaj pa je državni pravdnik specialist za dobavo premoga? Ali se hoče osmešiti dr. Pfeifer ne samo v Mariboru, ampak tudi v Čehoslovakiji? Pri sodnji nam manjka sodnih moči; državni pravdniki pa bodo začeli stikati za premogom. Graselij ni romal v tujino na svoje stroške. Kedo in odkod se naj primerno nagradi prvega državnega pravdnika iz Maribora za tako misijo, ki nikakor ne pristojata Graselijevemu dostojanstvu? No, pa tozadevne zmožnosti menda g. Graselij res posedata, ker je pod staro Avstrijo kaj vestno igral ulogo špionaže oficirja. Stikal je za sovražniki rajne Avstrije, morda pa iztaknil tudi premog za Maribor.

G. dr. Senekovič bi se naj posluževal mesto cenzure časnikov one svojih policijskih nadzornikov, da ne bodo žaljivo besedičili čez „Male Novice“ po gostilnah in javnih lokalih. Senekovičev višji policist je bevsnil pri „Zamorecu“ v blaženi nemščini: „Was, „Male Novice“, das ist ein ordinäres Schmierblatt, und nur für gewisse Zwecke . . .“ Tako govori policijski nadzornik, Slovenec, v javnem lokalu! No, gospodine komisar policistov, svoje podložnike si cenzurirajte, ti so bolj potrebni stroge cenzure, kot nedolžno narodni „Gospodar.“ Ime necenzuriranega policista je gospodu nadcenzorju dr. Senekoviču na razpolago.

Jako hud gospod je najvišja glava tukajšnje — policije. Na večer slavnosti Splošnega ženskega društva se je zadiral v gospode pri blagajni, kakor kak konjar. Ali ste, g. Senekovič, še vedno pod Avstrijo in v Trstu? In tako zadrezast človek zavzema vodstvo policijskega komisarijata v Mariboru? Pri policiji mora imeti človek mirno kri in debele živce, ne pa pri majjni postavi valovito razburkano kri in v jezljivosti in zadržnosti razdrapano živčevje.

Po mariborskih tratoarjih se je vgnjezdila čudna navada. Ravno zjutraj, ko hiti, trka in brzi šolska mladež po ulicah v šole, ko so ulice že vse vživljene, vidiš na tratoarju pred vsako hišo kacega hišnika ali deklo, ki vleče z dolgo metlo po tlaku pred hišami in trgovinami. Nepredovni oblaki prahu se valijo pri tem pometanju po ulicah, gnusne smeti pa frčijo izpod metel ljudem pod noge in v hrbet. Malokateri pometalec ali pometalka se spomnita, da bi bilo treba pred pometanjem zaprašeni tratoar zmočiti z vodo, da ne zakolobari prah pri srečanju z metlo v neprodirno, škodljivo in za obleko nikakor priporočljivo meglo. Magistrat mora zapovedati hišnim posestnikom, naj pustijo pomesti in osnažiti tratoarje v zgodnjih urah, ko še ulice niso tako obiskane. Dr. Senekovič iztakne in izvoha vse, večkrat še kaj preveč, le cestni prah privoščil Mariborčanom in tujcem. Policistov imamo dovolj, da lahko pouče vsacega hišnika in vse deklo, kedaj je čas za pometanje tratoarjev. Po časnikih pometa Senekovič pri solnčni luči; mestne tratoarje naj zapove očistiti pri zgodnjem jutranjem svitu. Tudi red čiščenja predhišnih tratoarjev spada v delokrog Pfeiferja in Senekoviča. Naj si razdelita delo, ako je preveč za ednega!

G. Pfeiferju in Senekoviču v vednost. Preteklo nedeljo so od magistrata nastavljeni pometalci pometali Gosposko in Tegetthofovo ulico od 9.—11. ure predpoldan. Nad to škandalozno novotarijo se je spotikalo vse prahu in cestne nesnage boječee se občinstvo. To je pa res naprednost!

V promenadnem času predpoldan in osobito pa zvečer je opaziti po promenadnih ulicah vse polno ženskih šetalk sicer na zunaj bogate obleke, a na znotraj gnilo sumljive morale. Te tujke, katerih kar mrgoli v zadnjem času po Mariboru, čakajo in lovijo po ulicah z vabljivimi pogledi vojne verižnike in vojne dobičkarje, s katerimi nadaljujejo svoje orgije po končani promenadi po zakotnih lokalih. Pošteno mariborsko ženstvo se že ne upa več na ulico. Te vrste teh nepotrebnih obiskovalk Maribora bi pač lahko malo priredila naša policija, ker nam itak primanjkuje prenočišč za poštene potnike.

Zvedeli smo, da niso plačali socialni demokrati Mostböckove tiskarne iz svoje blagajne, ampak g. Scherbaum iz Maribora je bil toliko darežljiv, da je pomogel socialistom iz denarne zadrege. No saj dobro in predobro vemo, da socialistična internacionala ni nič drugega nego prusko zagrizeno — germanstvo. Nemci, nemškutarji in socialisti so že v eni torbi proti vsemu jugoslovansko čutečemu življu v Mariboru. Najbrže, da se bodo pridružile tej protislovenski zvezi v Mariboru še vsi JDS doktorji, katerim so nemški in nemškutarski verižniki vsakdanji kruh.

Na glavnem trgu v Mariboru vidimo še vse polno nemških napisov. Ali možna gospoda nič ne vidi? Vsaj napis „Glas- und Porzellan-Geschäft“ je tako velik, da bi ga celo lahko otipal slepec. Če ste pa popolnoma brez vida, kupite si „Spiegel“, pa — kmalu!

„Tukaj se prodaja Jugoslavija.“ Ta napis se blesti v Mariboru na glavnem trgu nad lokalom, ki je vedno zamrežen. Ali se dotičnemu kramarju ne bi naročilo, da si pusti napraviti pravičen napis, mesto sedanjega in vsakega Jugoslovana žalečega? Prodaja se vendar list „Jugoslavija“ in ne naša država na kose. Torej doli s takim nesmisлом, da se nam ne bo smejal vsaki nemškutarski vrabec!

Iz delavnice južne železnice. Tukajšnji socialni demokratje so začeli v zadnjem času celo z dejanskimi napadi na slovenske železničarje. Ako hočejo s tako surovimi sredstvi razširiti svojo rdeče-nemškutarsko organizacijo po vsej delavnici, se zelo, zelo motijo. Te človeškemu življenju nevarne pasme ljudje grozijo, da bodo Slovence v delavnici predvsem naklestili do smrti, na to jih pa bodo izmetali iz delavnice. Radi svojih dejansko nevarnih činov in groženj se bodo morali zagovarjati pred sodnijo. Tako daleč je že prijadral socijalistični internacionalizem. Za plačilo, ker smo Slovenci delali v dobi štrajka in pomagali naši državi, pa prejemamo za plačilo batine, bree in smrtne grožnje. Kaj poreče na to notico zveza železničarjev?

Bistrica ob kor. železnici. V naši občini smo res reveži. Nemškutarija se drži tu, kot bi bili še kje v Prusiji. Če greš po dolini Bistrice proti Pohorju se ti pri Glaserjevi žagi blesti napis: „Verbotener Weg“, ako greš naprej vidiš: „Ortschaft Laak, Gemeinde Lobnitz“ in „Das Betreten der Wiese ist verboten“, „Privat-Weg verboten“. Torej tako se izpolnjujejo ukazi vlade, ki zahtevajo odstranitev vseh nemških napisov. Kdo je kriv te malomarnosti?

G. roparja, ki mi je oropal sinoči pod železniškim viaduktom denarnico, pozivam, naj mi vrne iz listnice vsaj razne dokumente in listine, denar v znesku 400 K mu darujem in pustim. Apeliram na roparsko poštenost in sem pripravljen jo tudi nagraditi. Listine naj prinese v lekarno Prull na Glavnem trgu. Pisma ni treba frankirati.

Telovadba stare vrste Orlov danes v torek zvečer v telovadnici šole v Reiserjevi ulici (vhod Elisabetna ulica 16). Začetek ob pol 8. uri.

Planinski ples se vrši v Mariboru dne 1. februarja 1920 v vsih zgornjih prostorih Narodnega doma. Vse cenjene dame in gospodi, kateri hočejo sodelovati na tem planinskem plesu, kakor tudi vsi gg. predsedniki odsekov so uljudno vabljeni, da se udeležijo seje aprovizacijskega odseka, ki se vrši v sredo, dne 17. t. m., ob 7. uri zvečer v Čitalnici. — Odbor mariborske podružnice SPD.

Seznam telefonskih naročnikov izide v najkrajšem času. Dobi se ga pri „Vzdrževalnem odseku za brzojav in telefon v Mariboru“, glavna pošta, II. nadstropje.

Gledališki portreti.

Hinko Nučič.

Videvala sva se pred mnogo, mnogo leti. Jaz sem bil takrat „izgubljeni literat“, a on „obetajoči umetnik“. Srečavala sva se „Pod lipo“, kamor so zahajale razne osebe umetniškega kova ter njihovi planetje in različni drugi, katere je osoda nalašč ali pa po naključju vodila po tej stezi, pa tudi solidni meščani, katerih uzor je bila dobra svinjska pečenka s kakršno je znala postreči

debela Rezika. V njegovem spremstvu je bila njegova mlada soproga, ki je takrat igrala ulogo pohlevne glediške sufleze. Bil je najsolidnejši med vsemi: ni pil, ni kvartal, ni kadil. Vrag si vedi, od česa je živel! — V tem trenutku sem se spomnil Angele, ki je tudi zahajala v dotično družbo „Pod lipo“. Nekoč čitam v časnikih, da je umrla. Pravijo, da je lepo pela in pela je povsod: v Glasbeni Matici in v cerkvi, dokler se ni slednjič izpela. Eden se izkašlja, drugi izpoje, tretji izigra, tako pojedemo vsi, kar nas še tava po svetu. Vsi smo kot igralci, nastopamo, ko smo odigrali, obiskovalci zaploskajo, mi pa gremo. Svet je gledišče. Hinko Nučič je vzel svojo nalogo, kot nalogo življenja in gledišče je za njega svet. — Nikdar ni posedal dolgo, ako ga ni bilo in smo vprašali po njem, se je reklo: „Uči se uloge“. Učil se je pridno in neprestano. Ako je šlo s predstavo slabo in igralci niso niti znali ulog, se je kritika glasila: „Samo Nučič je znal ulogo“. „Nučič je bil dober“. Pozneje sva se razšla. Svet je kot kolodvor. Ljudje se srečujejo in razhajajo. Samo v časnikih sem srečaval njegovo ime in iz njih razvidel, da raste neprestano, raste ne samo vsled svojega talenta, nego tudi vsled sveje marljivosti in solidnosti. Letos po Veliki noči pridem v Ljubljano. Zvem. Tu je sedaj slovensko gledišče samo za dramo, ravnatelj je Nučič. Takoj potem pride v Ljubljano neka poljska misija, bil je minister Kutylowski in njegovo osobje, gospodje in dame, čez 20 oseb. Naroči se mi, naj jih peljem v gledišče, v deželno ložo. Pogledam: igrajo „Tugomera“. Strese me mraz. Igra je tako lesena, izpadlo bo slabo, gostje bodo dobili slab vtisk. Ko se prične igranje, me kmalu strah mine. Igrali so izvrstno, gostje so bili polni navdušenja, če prav niso razumeli besed. Občutil sem v polni meri napredek, ki se je izvršil pri ljubljanskem gledišču in s tem napredkom je tesno zvezan Hinko Nučič. Pozneje, po preteku mesecev, se nenadoma srečava v mariborski ulici. Vsa pota sveta peljejo skupaj! Kaka razdalja med prvim srečanjem Pod lipo in tem v mariborski ulici. Med tem časom mu je dalo življenje umetniško slavo in tiho rodbinsko srečo, pred mene stopita Črtomir in Bogomila ob krilu njegove soproge. A kaj prinese Maribor? Želimo še nadalje njemu in gledišču srečne osode.

Barva Kemično čisti
vsakovrstno blago. 1695—438—208 obleke.

Pere in svetlolika
ovratnike, zapestnice in srajce.

Tovarna JOS, REICH,

MARIBOR, Gosposka ulica št. 38,

Poštna naročila se izvršujejo točno.

ZAHVALA.

Izrekam najsrčnejšo zahvalo visokospoštovanemu gospodu primariju dr. Matku, ker mi je z naglo pomočjo in velikim trudom rešil že celo umirajočega, eno leto starega otroka gotove smrti.

246

Ivana Žamot.

Kdor oglašuje, ta napreduje,

posebno pa pó

ZAVODU ZA OGLAS IN REKLAMO

„UNION-PROPAGANDA“

Maribor, Gosposka ulica 25.

Pri dravski havbični diviziji se 17. decembra 1919 zjutraj ob 9. uri

trije majhni konjiči

na dražbi prodajo.

245

Zlata zapestnica se je našla v gostilni pri Kmečki posojilnici v Kamnici. Dotična gospa, katera je že vprašala po njej, naj pride po njo.

1786—244

Mariborska eskomptna banka v Mariboru.

Prospekt.

Izredni občni zbor z dne 9. septembra 1919 je pooblastil upravni svet Mariborske eskomptne banke, da sme zvišati svoj akcijski kapital od 2 na milijonov kron. V ta namen naj izda 10.000 komadov novih delnic pod sledečimi pogoji:

1. Starim delničarjem se pri tej emisiji ne dovoli opsijska pravica.
2. Emisijski tečaj novih delnic znaša K 560— netto.
3. Nove delnice so deležne na čistem dobičku od 1. januarja 1920 dalje.
4. Po odbitku stroškov in kolkovne pristojbine se dodeli dobiček na tečaju rezervnemu zakladu.
5. Zajedno s prijavo se mora vplačati polovica kupnine. Oslanek po se mora položiti najkasneje do 31. decembra 1919. Denar, kateri se vloži v svrhu subskripcije se bode obrestoval do 31. decembra 1919 s 5 odstotki. Za tozadevno vlogo dobi stranka posebno potrdilo ter se ji bodo pozneje proti vrnitvi istega izročile nove delnice.
6. Prijave se sprejemajo pri centrali v Mariboru, pri njeni podružnici v Murski Soboti. Čas vpisa je določen od 1. novembra do 31. decembra 1919.
7. Repatricijo delnic si pridružuje upravni svet.

Maribor, dne 31. oktobra 1919.

Upravni svet Mariborske eskomptne banke.

1779-520-242